

Domáci GLASOVI

Leto III.

15. oktober 1948.

Štev. 8.

VETRINJSKI PSALM

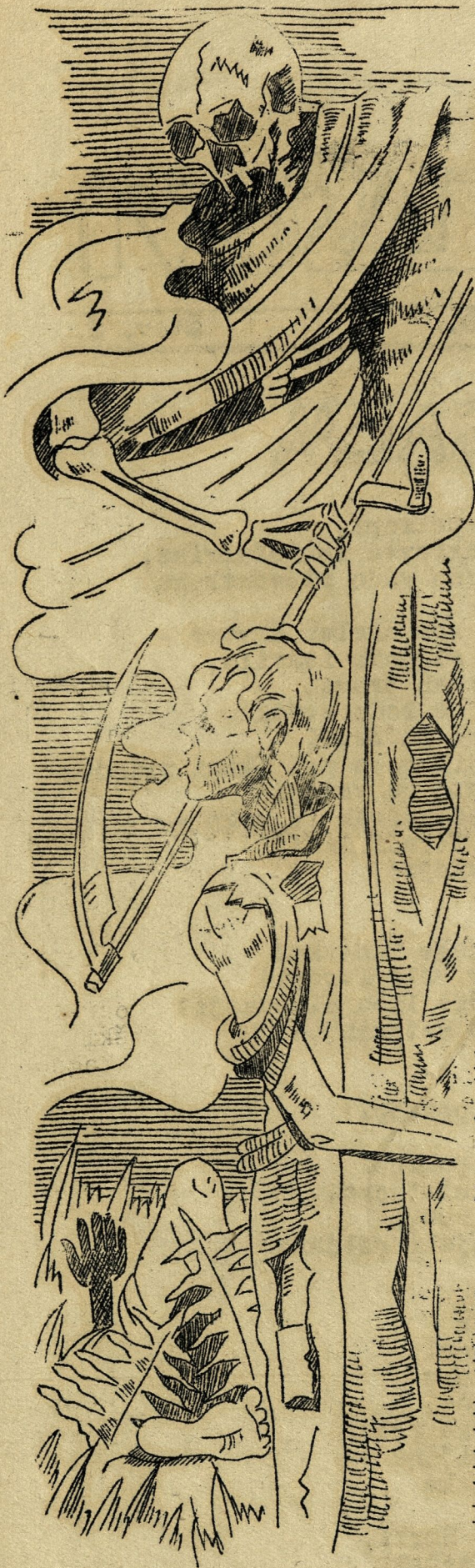

S hizopom jih pokropi,
z vejico roženkravta in rožmarina,
z blagoslovljeno vodo slovenskega
spomina!

V njih rane - kot škrlat krvave -
bolj kot rosa se bodo iskrile,
na ostrih rezinah trave,
bolj kot srež se bodo svetile
na trnjih nočne puščave,
kjer šla je njih bosa pot skozi brinje,
da visoko v nebo se vstopi
kot cesta zvezd za vek iz veka -
v bleskih ran žareči Geniji
ljubezni Domovinke!

Vetrinje!
Tabor brezdomnega Človeka!
Sramoten žig v čelo Evropi!
Tenčica črna čez lice Sloveniji!
Nož skozi srce Materinje!
Vetrinje!
Joji!
S hizopom jih pokropi!

S hizopom jih pokropi
te slovenske bataljone,
vriskajoče iz zmag,
zdaj na vetrinjski poljani
brez orožja
kot človek nag,
le Milost Božja
jih drži na dlani.
Z vero v Albijone
in v njih besede,
so šli v vojaške rede,
stopili na kamijone -
a z drvečega teka
pojoči tropi
so pali v muke Smrti,
kot so kazali načrti
izdaje gostinje.

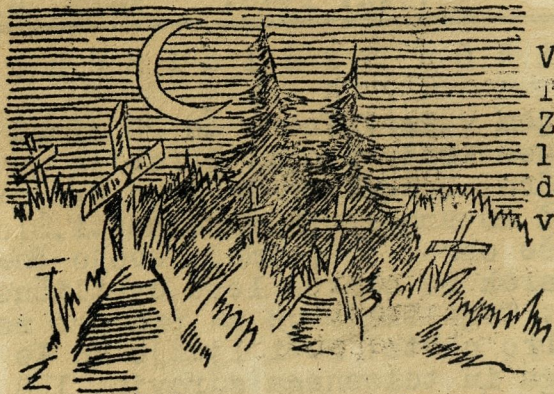

Vetrinje!
Tabor izdanega Človeka!
Sramoten žig v čelo Evropi!
Tenčica črna čez lice Sloveniji!
Nož skozi srce Materinje!

Vetrinje!
Jo! Jo!
S hizopom jih pokropi!
S hizopom jih pokropi!
Te mrtvaške križevpotce,
nage mučenike
skozi ječ krike,
povezane kot na povodce
na blede žice,
zasramovane, zapljuvane v lice,
zlakotnele, poniževane,
na vretena natezane,
razčetverjene in razrezane
in v srce zaklane,
pognane v hribe
pod nože kot pod gole šibe,
tirane nad brezen obronke
s telesi kot rože potonke,
a s streli v vratove
vržene v podzemskie rove,
v jame in prepade,
med kamenje in gade,
kopa h kopa,
krvava reka...
O zemlja slovenska,
kdaj boš zrna semenska
dvignila iz jame katynje?

Vetrinje!
Tabor ubitega Človeka!
Sramoten žig v čelo Evropi!
Tenčica črna čez lice Sloveniji!
Nož skozi srce Materinje!
Vetrinje!
Jo! Jo!! Jo!!!
S hizopom jih pokropi!

S hizopom jih pokropi,
z vejico roženkravta in rožmarina,
z blagoslovljeno vodo slovenskega
spomina,
to slovensko vojsko
in njih muko herojsko!
Njih rane - kot škrlat krvave -
bolj kot sneg se bodo blestele od Slave
na našem nebu v lesketu
v vek iz veka
kot mavrica po vesoljnem potopi -
v bleskih ran žareči Geniji
Ljubezni Domovinje!

Vetrinje!
Tabor spečih vojščakov: zagrinja jih
Zemlje plast,
ležeče ob Matjažu v pričakujočem krogu,
da vstanejo z njim, ko odpre jim čas
veka v Ponos in Čast

Sloveniji!
Evropi!
Svetu!
Bogu!

V TAVORIŠČIH PO KOROŠKEM IN ŠTADARSKEM

Avstrijci postajajo vljudni.

Sedaj imamo pri nas babje leto. Tako prijetno in toplo kakor te dni ni sijalo sonce niti en dan v letošnjem poletju. Tudi mene je tako zamamilo, da se me je polotila najnovejša taboriščna bolezen - "reisefieber".

Ker sem bil brez potnega dovoljenja, sem jo najprej mahnil na okrajno glavarstvo po papir. Sosedje so se mi režali, češ da se danes noben pes več ne briga za tako malenkost. Mene pa se žandarji in stenice zelo radi lotijo, zato brez papirja ne grem na pot.

Na okrajnem glavarstvu so bili na vso moč vljudni in brez obotavljanja so mi dali papir za vso britansko zono. Zjutraj na vse zgodaj se pojavim na postaji in prosim za vozni listek do Trofaiach-a. Uradnik je bil vljuden, čeprav nisem imel drobiža. "Dobro jutro, gospod! Vozni listek prosim", in že mi je odbil vratar s tako strunnostjo, kakor mi niti pri vojaki nismo znali. V vlakku gori električna luč. Tla so brez čikov, čeprav je danes v Avstriji dovolj in dobrih cigaret.

V Beljaku moram presesti. Izstopim iz vlaka in se ozrem na desno in na levo, kam naj se denem. "Gospod, tukaj je graški brzec!" se oglasi vljudni sprevodnik. Jaz se ne morem več premagati in mu ponudim cigareto. S prisrčnim smehljajem jo mož sprejme. Kar vrata od voza mi je odprl in me rahlo vanj potisnil. "Rezervirani sedeži! Nak, sem notri pa ne, me bodo vrgli ven," sem dejal. Nič ni pomagalo, dedec me je odločno potisnil v voz in tako sem imel sedež rezerviran do Leobna. Vozil sem se kot baron celih sedem ur.

Takole okrog 10. ure sem občutil, da je želodec votlo te-
lo. Kar ti pridere v voz visok natakak z velikim pladnjem klobas in kruhkov. "Sveže tople klobase, gospoda" je bračlal po vagonu. Jaz sem postal slinast in poželjivo se samo ozrl na pladenj. Mož jo je imel že na vilicah, ne da bi jaz kaj muksnil. Pa mi je postalo kar nerodno, ker sem v celém vagonu menda jaz edini imel poželjenje mesa! - Poželel sem klobaso. Da ne bo zopet kdo kaj mislil, kar niti meni ni na misel prišlo! Okrog mehe so namreč vsi glodali jabolka. Opoldne nekaj zvončkija po vagonu. Zopet dedec rine vame, češ kosilo je pripravljeno, naj izvolim v jedilni voz. Hotel sem biti politik in prikriti slabo stanje moje kase, pa sem dejal, da nimam "reisemark". To ni važno, glavno je, da imate denar", se je natakak odrezal. Pa sem bil zabit! Ampak premotil me pa le ni, kaj-ti denar je danes v Avstriji bolj redek kakor žemlje med vojsko.

T o i n o n o v t a b o r i š č u T r o f a i a c h .

Ob treh popoldne se pripeljem v Trofaiach. Še 20 minut pešhoje in že sem v taborišču. Na lepem kraju stoji. Obroblja ga zelen gozd in v ozadju venec lepih gora. Taborišče je lepo urejeno in snažno, dasiravno je v njem nad 20 različnih narodnosti. Slovenci, katerih je sedaj v taborišču še okrog 300, imajo svojo četrt, ki se že na zunaj loči. Okrog barak so namreč lepe cvetlične grede in cele trume kratkosrajčnikov. Tega blaga je pa pri nas res veliko in še ga bo! Povsod letina dobro obeta! Naši ljudje so še polni življenjske sile, polni navnega in telesnega zdravja. IRO povzroča našim ljudem precej težav. V nobenem taborišču, kjer Slovenci prebivajo, ni bilo sorazmerno toliko naših ljudi od IRO odklonjenih kakor ravno v tem taborišču. Vsak pa, ki je odklonjen ali pa samo viseč, mora takoj zapustiti taborišče in oditi v Kapfenberg.

Moja pozornost je nase pritegnila zlasti srčkana kapelica. To je najlepša slovenska taboriščna kapela. Pravi japonski salon: les rdeč, rdeč in zlat papir in lepe svilene zavese; čudovita igra barve in luči. Vse je tako okusno in harmonično urejeno, brez šare in brez navlake.

Tudi to taborišče se polagoma prazni in naši ljudje se razseljujejo na vse strani. V četrtek 30. septembra je odpotoval iz Trofaiacha precejšen transport v Argentino. Ker naše rojake v svetu zanimajo imena, jih navajamo:

Babnik Jože s 7 družinskimi člani; Borovšak Neža in Ivo; Čeč Vilko; Glac Ignac s 3 člani; Jelovčan Franc; Kien Rudolf z 2 članoma; župnik Klemenčič Janez s 7 sorodniki; Kobalč Anton s 6 člani; Krvina Jože s 3 člani; Lazar Matija s 3 člani; Maleš Jože; Mastnak Maks s 4 člani; Mehle Ivan s 6 člani; Ovčjak Franc s 3 člani; Račič Jože s 3 člani; Smole Ivan s 6 člani; Stajnko Alojzij s 4 člani; Štajdohar Jože s 7 člani; Urbančič Alojzij s 3 člani; Zajc Jože in Marta; Žagar Pavla z 2 članoma in učitelj Clemente Avgust.

Te dni pa mora pred komisijo zopet 60 ljudi.

Kar prehitro sem se moral posloviti od prijaznih rojakov in oditi nazaj na Koroško. Prevozil sem približno 600 km in na tej dolgi poti me ni nihče legitimiral, ali me vprašal za potno dovoljenje. Nasprotno sem povsod naletel na vljudnost in postrežljivost in niti enkrat nisem slišal besede "auslander". In še nekaj! Na vsej tej dolgi poti nisem slišal niti enega političnega razgovora!

P a s j a p r e d s t a v a v š p i t a l s k e m t e a t r u .

Žalostna resnica, ljubi moji rojaki! Špitalski teater je prišel na psa. Na pravega pravcatega psa. Igralci so se porazgubili. Brunšek se preganja po kanadskih hostah in kantinah in računa, koliko mu še manjka do milijona. Nekateri so že vedeli povedati, da je postal poklicni igralec pri nekem francoskem teatru in se je intabuliral na "Skopuha". Nekaj igralcev in igralk se pa tako resno uživlja v vlogo lepe Sneguljčice in hrabrih vitezov, da niso več za nobeno rabo. Izživljajo se samo v teh dveh vlogah. Te le Sneguljčice in vitezi povzročajo patru Cirilu pri sestavljanju transportnih list strahotne težave in dobiva že sive lase. Kdo pa naj ve za vse srčne skrivnosti in za vse mreže, ki se pletejo po barakah! Oni dan se je znašel v taborišču nek Srb, ki srbsko ni znal, nemško še manj. Na zadnje smo pogruntali, da je Maceedonec ali celo Skipetar. Ta "Srb" je imel psa Maksa. In to pasje čudo je znalo čudovite vragolije. Tako smo v nedeljo 3.X. imeli pravo pasjo predstavo. Kosmato ščene je bralo; dokazalo, da 4 x 7 znese 28 itd. Tudi na politiko se je spoznalo. Vedelo je, da je Tito vodja Jugoslavije, Stalin Rusije itd. Na vprašanje, kam bo emigriralo, je ščene na tbeh pobralo listek z napisom USA, in na vprašanje, kam ne želi iti, je mrcina pasja vzela v svoj pasji gobec rdečo zastavo s srpom in kladivom. Vse je znalo to pasje čudo, le žvižgalo ni ampak požvižgalo se je pa.

S m r t k r o j a č a B a j d a P e t r a .

Vsi ste gotovo poznali tega prijaznega možička. Doma je bil iz Štepanje vasi pri Ljubljani. Bil je že 73 let star, pa jih je kar dobro nosil, da mu jih človek ne bi še toliko prisodil. Zadnji teden v septembru ga je prišla pljučnica in so ga morali oddati v beljaško bolnišnico. Na prvi petek 1. oktobra pa je izdihnil svojo dušo in odšel k Bogu po večno plačilo. V nedeljo 3. oktobra je bil pogreb v špitalu. Pogreb je pokazal, kako je bil Bajdov oče priljubljen in spoštovan. Skoraj vsi slovenski taboriščniki so ga spremljali na zadnji poti in pevci so mu v poslednje slovo zapeli. Pokopal ga je preč. g. župnik Lamovšek ob spremstvu preč. gg. župnika Malija in kateheta Komana. - Sinu Doretu, ki živi sedaj v Cobden-u Ontario, Canada, izrekamo vsi slovenski begunci v špitalu iskreno sožalje.

A r g e n t i n s k i k o n z u l z o p e t v š p i t a l s k e m t a b o r i š č u .

Saj se še spominjate, kako smo nestrpno pričakovali svoje dni argentinskega konzula. Moža pa od nikoder ni bilo. Sedaj nas kar pogosto obiskuje. Bil je pri nas zopet v torek 12. oktobra. Posloval je zelo naglo. Podpisal je 267 vizumov. Na te vizume bo odpotovalo v Argentino okrog 380 naših rojakov. Zdravniška komisija je iz zdravstvenih razlogov nekaj družin odklonila. Upamo, da bodo te prišle prihodnjič na vrsto, ker so njihova obolenja posameznih članov take narave, da bodo v kratkem popolnoma okrevali. Samski

moški, ki so stari nad 45 let, pa ne spadajo k družinam, niso dobili vizuna, prav tako ne invalidi. Ti reveži nas vse navdajajo z veliko skrbjo.

P r i d n o s e u č i m o .

V taborišču vlada živahna delavnost. Pod skrbnim vodstvom preč. g. salezijanca Matkota deluje mnogo zelo koristnih tečajev. Dekleta se uče šivanja. Že par mesecev dan za dnem zahajajo v delavnice po ves dan. Uče se šivati in krojiti. Dijakinje so po trdem učenju bile potrebne oddiha. Pa so počitnice žrtvovale in ves čas pridno obiskovale šiviljski tečaj. Tudi sedaj, ko je šola že v polnem teku, mnoge poleg študija še nadaljujejo šiviljski tečaj. Fantje se pridno uče krojaštva. V kratkem času se mnogo nauče. Poznana se pač, da jim ni treba pestovati otrok, pasti koz, voziti cize in delati na polju, kar vse spada "v učno dobo obrtniških vajencev." Pa še nismo pri kraju. Čevljarji pridno smolijo dreto in krpajo čevlje. V mizarnicah je vajencev kakor na semnji dan beračev. V mehanični delavnici se vzgaja cel kader mehanikov, elektromehanicov, avtogenskih varilcev in ne vem še kakšnih specialistov. Tam v 29. baraki zvečer zidarski vajenci pridno zidajo. Od vseh so ti vajenci najbolj zanimivi. Povprečna starost je 35 let. Predizobrazba: advokati, sodniki, uradniki, profesorji - sama višja živina. In kar ti "vajenčki" zvečer s trudom postavijo, to jim čez dan taboriščna otročad in mularija z užitkom podere. Tako vidite, se pridni pripravljamo na nove razmere. Špitalski trgovci imajo sedaj zlate čase. Toliko orodja, okovja in kuhinjske posode še svoj živ dan niso prodali. Vsak, ki odhaja v Argentino, odhaja opremljen z orodjem. Upajmo, da se bodo naši rojaki v novih razmerah hitro znašli.

Pridno se učimo tudi španščine in angleščine. Argentinci zahajajo v španski tečaj, Kanadčani in USA-rji pa v angleškega. Čudno je pa to, da otroci več znajo in bolje kakor pa odrasli. Tako le okoli božiča bo taborišče Babilon, če bo šlo v tem pravcu naprej. Grem po cesti, pa se otročad že kar po špansko pogovarja in zmérja. Ja, ti naši otroci! Divji so postali! Samo žoga jim je v mislih. Tako so navajeni brcanja, da že več hoditi ne znajo in v učilnicah je včasih ropot kakor v konjskem hlevu. Na športnem igrišču je vedno zelo živahno. Imamo izredno lepo vreme, zato je športna vnema še vedno na višku. Sicer pa niso stari na žogo nič manj nori kakor otročad. Vsak si pa misli: danes in nikoli več!

IZ PO SVETU

I z A n g l i j e .

V Ridgmontu je 8 slovenskih fantov in delajo v opekarni. Spočetka jim je bilo delo težko, sedaj so se pa že privadili. Vsak teden zaslužijo po 5 funtov. Obleka se dobi od 4 funtov dalje, tako, da je za 10 funtov že kar lepa. Obleka je na karte, dobi se pa tudi brez kart. Kruha imajo dovolj - kolikor hočejo - belega, ker Angleži črnega ne poznajo. Sadja je tudi dovolj, samo da je precej drago.

Prebivalci so večinoma anglikanske vere, le Irci so katoličani. Do cerkve imajo 5 milj. Je to kapela - lesená baraka - ki je nekoliko manjša od naše v špitalskem taborišču. Znotraj je pa lepo okrašena. Vsako nedeljo jih tova-rniški avto odpelje k sv. maši.

Kralj Peter med našimi fanti.

V nedeljo 5. septembra so bili naši fantje v Wingu, kamor je prišel tudi bivši jugoslovanski kralj Peter II., da je skupaj z njimi praznoval 25 letni rojstni dan. Imeli so sv. mašo, kolesarske tekme in akademijo, na kateri je govoril tudi kralj Peter. Njegov govor je vsem zelo ugajal. Dejal je, da bo bodoča Jugoslavija urejena brez fašizma in brez komunizma. Povedal je tudi, da je bil v New-Yorku in se je s Trumanom razgovarjal o bodoči Jugoslaviji. Nato se je kralj fotografiral z našimi fanti. Fantje pišejo, da je kralj zelo nežen in prijazen. Angleži pravijo, da smo lahko ponosni nanj in so se zelo čudili, da je prišel na obisk med preproste ljudi. Najbolj pa se je našim fantom zdelo imenitno, da so s kraljem skupaj večerjali. Za mnoge je bil to najlepši dan v emigraciji. Po večerji se je kralj odpeljal nazaj v London.

Športni rekordi naših fantov.

Naši fantje v Angliji se udeležujejo tudi v športu. Odnesli so zmago na dveh lahkoatletskih tekmah v Edstigh in v Marstonu. V Angliji so športne prireditve zelo obiskane, ker se Angleži za sport zelo zanimajo. Toda organizacija športa je pa zelo slaba. V vseh panogah lahkoatletike so naši fantje odnesli prva in druga mesta. Na igrišču so vzbujali veliko zanimanja, tako med gledalci kakor tudi med tekmovalci.

Za vsak gib so želi mnogo odobravanja. Najbolj zanimiva pa je bila štafeta. Vseh štafet je bilo 16. Naši so nastopili 4. Najprej so tekli predfinale nato finale. Za končno zmago so ostalec 4 štafete. Naši fantje bi morali teči 200 in 100 metrov. Pred nastopom pa so jih Angleži prosili, če bi tekli raje po 450 in 900 m. Pristali so. V prvi rundi so naši Angleže prehiteli za 250 m, pri zadnji pa za 350 m. Isti uspeh je bil tudi pri finale.

Po končani štafeti je bil govor, v katerem je govornik dejal, da so prva mesta odnesli Avstrijci. Naši fantje pa so takoj zahtevali, da se to popravi, ker oni niso Avstrijci, ampak Jugoslavnani. Govornik je to tudi takoj popravil in temu je sledilo bučno odobravanje in ploskanje. Tekmovalci so dobili tudi nagrade in angleški časopisi so se na široko razpisali o jugoslovanskih tekmovalcih, ki so nastopili pri športnih tekmah v Marstonu.

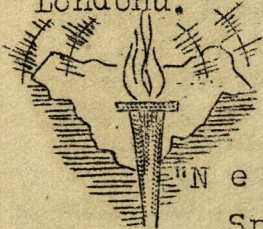
Delavec v Angliji.

V stanovanje angleške družine ima dostop le dober znanec. Delavec - domačin ali tujec nikoli ne stanuje in ne obeduje v isti hiši, kot gospodar in njegova družina. Tudi gostu ne postrežejo skupaj z družino ampak posebej. Delavec je od družine popolnoma ločen, stanuje sam zase in tudi je sam zase, nikoli ne skupaj z gospodarjem in njegovo družino.

Večina ima angleški delavec svojo hišico z lepo urejenim vrtičkom. Veliko jih stanuje tudi v velikih mestnih stanovanjskih četrtih. Na deželi pa delavstvo stanuje v takoimenovanih "hostelih" - delavskih taboriščih. Večina inozemskih delavcev stanuje tu. V teh taboriščih so urejena stanovanja - več ali manj udobna, - hrana in vse druge potrebe. Največja vrednost hostelov je v tem, da je tu vsa oskrba mnogo cenejša kot v privatnih stanovanjih. Kljub temu pa si mnogi delavci poiščejo svoje stanovanje in oskrbo zunaj hostela.

Večino mladih prišlecev hočejo v Angliji zaposliti v rudnikih. Kdor ni zdrav, je odrejen na poljsko delo in stanuje v hostelu.

tedenska plača poljskega delavca znaša za 48 urno delo 5.10 funta. Vsa oskrba in odbitki znašajo 2.10 funta, tako da mu ostane še 3 funte za obleko in druge potrebe. Ako pa delavec zaradi vremenskih neprilik v enem tednu ne napravi 48 ur dela in ne pride do tega zašlužka, mu primarkljaj doplača blagjna delovnega urada v Londonu.

IZ DOMOVINE

"Neomajno" zaupanje Titu.

Spor s Kominformom gre Titovcem močno na živce. Zelo jih boli, da sosednje satelitske države počitajo Titu in jugoslovanski Kompartiji, da so se izneverili načelom marxizma in leninizma ter se udinjali zapadnim kapitalistom. Toliko oboževani "bog" Tito dobiva dan za dnem od nekdanjih "zaveznikov", s katerimi je sklenil "večno" prijateljstvo, toliko in takih zaušnic, da je vsemogočno vodstvo JKP popolnoma iz sebe. Da ustvarijo videz, kako je vse "za ljubhenege" Tita, so naročili vsem organizacijam KP, kakor tudi masovnim organizacijam OF ter delavskim organizacijam, naj skličejo množična zborovanja, s katerih naj pošljejo proteste proti "obrekovalni gonji odgovornih državnih funkcionarjev v nekaterih državah ljudskih demokracij". Zato se od septembra dalje povsod polno masovnih zborovanj, na katerih izrekajo "neomajno" zaupanje Titu in JKP. Da bi to zaupanje bolje držalo, zato se po ukazu od zgoraj zavezujejo za razne tekmovalne obveznosti, da bodo čim prej izpolnili Titov petletni plan itd. Tako so n. pr. v Radvanju pri Mariboru izjavili, da bodo zgradili Zadržni dom, delavci industrijskega obrata "šeško"; v Kočevju, da bodo dosegli plan že do 25. oktobra t. l. itd. Toda vkljub vsem obljubam in prisegam, kljub res ogromnim naporom Titova petletka šepa kakor zdelana kobila. V domovini marsikaj manjka. To potrjujejo razna pisma, v katerih ljudje prosijo celo za šivanke. Nekdo, ki je prišel pred dnevi iz Slovenije, pravi: "V Mariboru, v centru vinorodnih krajev ni dobiti vina. Brez vina so tudi gostilne po deželi. Ni čuda, da cvete zelo bujno črna borza, katero pa oblast seveda zelo preganja. Neki kmet iz okolice Ptuja je obredel vse trgovine z železnino v Mariboru, Pruju in drugod, da bi dobil plug, a zaman! Z veliko težavo ga je slednjič dobil v Celju, a je moral za to "mazati" s svinjsko mastjo...

Plača po normah.

Da bi delavstvo bolj pritisknilo pri izvajanju Titove petletke, je izšla v začetku septembra t. l. Uredba o plačah rudarskih in transportnih delavcev. Osnovana je na temelju normiranega dela. To se pravi, da plače ne dobiš od ure, marveč na podlagi storjenega dela. Čim več storiš, tem višjo plačo dobiš. Po uredbi je delo razdeljeno v 3 kategorije. Vsaka kategorija pa se deli v 9 skupin po strokovni usposobljenosti, po teži dela, po delovnih pogojih in po odgovornosti dela. Plača po merilni enoti delovnega učinka se giblje v posameznih skupinah za jamska dela od 15 - 35 din na uro. Za zunanja dela od 13 - 28 din, za dela pri eksploatacijskem vrtanju ter pri pridobivanju nafte in zemeljskega plina od 14 - 31 din na uro. Kjer ni mogoče uvesti norm, se plača še po delovnem času. Plača se giblje za jamska dela od 13 - 30 din, za zunanja dela od 13 - 28 din, za eksploatacijsko vrtanje, pridobivanje nafte in zemeljskega plina pa od 14 - 31 din. Kolikor bi delo po krivdi delavca ne ustrezalo predpisani kakovosti, se lahko delavcu zniža plača za 20%.

Prav tako so normirane plače tudi transportnim delavcem, ki se gibljejo od 16 - 24 din na uro. Pri nenormiranih pa od 14 - 20 din na uro. Iz tega sledi, kdor ne bo izvršil predpisanega dela, ali bo delo slabše izvršil, bo prikrajšan na zaslužku, povrh pa bo še označen za saboterja. Komunisti so vedno radi zabavljali čez kapitaliste, češ da izžemajo delavstvo, kar seveda tudi so. Toda komunistična država, ki je edini in od nikogar kontrolirani delodajalec, je to izžemanje celo uzakonila. Garaj, kolikor moreš, saj ima komunistična policijska država dovolj sredstev, da dobi novih sužnjev.

T e d e n g o z d a r s t v a .

Za "tednom zadružnih domov" je sledil "teden gozdarstva". Ves upravni aparat od ministrstva pa do zadnje komunistične, odnosno OF celice v podeželju se je vrgel na delo, da se poseka čim več lesa, ki ga država nužno rabi za izvoz, industrijske namene in za kurjavo. Poročila pravijo, da Titovci prav tako nemarno in nesmotrno gospodarijo z lesom, ki je največje narodno bogastvo, kakor so to delali svoj čas nemški in italijanski okupatorji. Za začetek "tedna gozdarstva", ki je bil seveda v nedeljo 5. septembra, so mobilizirali samo v Ljubljani nad 3.000 "prostovoljcev", ki so se odpeljali s posebnimi vlaki na Notranjsko, Dolenjsko in v Kočevje, kjer so nakladali les, popravljali gozdne ceste in sekali drva. "Poročevalec" piše, "da so množice kljub slabemu vremenu navdušeno sodelovale pri delih". No, si lahko mislimo, kako je delavec navdušen, če mu za vrat curlja dež in mu voda udara v čevlje ter je ves umazan od blata, povrh tega pa prikrajšan tudi za nedeljski počitek. "Poročevalec" se tudi jezi nad neredom na vlakih ob tej priliki. Tako so se n.pr. "Gorenjscu" pokvarile zavore in so čakali zato več ur. Med Medvodami in Ratečami pa se je vlak teh nedeljskih delavcev celo "pretrgal". Zopet so čakali več ur ter so prišli vsi premraženi v Ljubljano šele ob 2 uri zjutraj. "Poročevalcu" tudi ni prav, da na primer Cerkničani niso marali iti v nedeljo v gozd, ampak so odšli rajši na izlet na Štajersko.

T a k o p o s l u j e j o t r g o v i n e ...

Na Lavrici pri Ljubljani posluje "Naproza". "Poročevalec" piše, da tovariš Franjo pri delitvi mesečnih obrokov odteguje že itak pičlo odmerjene življenjske potrebščine. Namesto, da bi odtehtal 1.70 kg, se večkrat "zmoti" kar za 80kg. Nič boljša ni poslovodkinja Julka, ki strankam, katere povprašujejo po tej ali oni stvari, odgovarja: "dobimo prihodnji teden, danes še nimamo". Ta izgovor se ponavlja že petnajst dni. Moka, ki so jo prejeli iz Ljubljane ni zadoščala niti za polovico članov...

V Celju so bili obsojeni prodajalci "Ljudskega magazina", ker so izkoriščali potrošnike. Brez vednosti uprave so dajali svojim soužubencem blago na kredit, brez da bi o plačilu vodili evidenco. Omogočali so si nabavo raznih potrebščin po nizkih cenah, a so primanjkljaj krili s tem, da so prodajali blago potrošnikom po mnogo višjih cenah. Prilaščali so si iz blagajne ali pa od dnevnega izkupička razne zneske, celo do 2000 din dnevno. Prodajne bloke so ponarejali ali pa uničevali. Obsojenih je bilo 19 uslužbencev na kazen odvzema prostosti s prisilnim delom od 5 let do 6 mesecev.

IZZ. URO-DINIŠTVA

ŠKRABAR SREČKO. - Vašo pošiljko smo v redu prejeli. - Hvala lepa.

Oglasite se še kaj. Naročnina je poravnana.

BANČIČ JANEZ. - Hvala za poslano pismo in pozdrave. Pismo je zanimivo in smo ga v 7. številki Domačih glasov nekoliko popravljene objavili. Oglasite se še!

SKUBIC F. - Z Vašim pismom ste nas razveselili. Prilogo smo tudi prejeli. Bog plačaj! Naročnina je poravnana. Lepo, da Slovenci držite skupaj. Le tako naprej! Kaj je novega pri nas, boste brali v Domačih glasovih. Vprašate, kje smo dobili Vaš naslov. Čeprav mislite, da tu nihče ne misli na Vas, temu ni tako. Vaši prošnji smo ustregli!

REŠEK FRANC. - WORKSOP. - Veseli smo Vašega pisma. Gotovo ste zadovoljni, da ste sedaj skupaj z mamo in sestro. Pošljite nam daljše poročilo, kako živite, kako stanujete in kaj delate. Vse to nas zelo zanima. Bomo objavili v Domačih glasovih. - Z nogavicami nam boste ustregli. Lepo pozdravljamo Vas in Vaše drage.

PERŠIN MIHA - WOOL FOX LOOSE - Hvala za pismo. Naročilo za Mohorjanke smo oddali. "Bogoljuba" boste v redu prejeli.

Bog živi!

RUS ROMAN - MERANO. - Vašo karto prejeli. Vaši prošnji za knjige, žal ne moremo ustreči, ker jih ni. Morda kasneje. Se priporočamo za blanket. Več v pismu. Bog Vas živi!

VELIKONJA IVANKA - SARAGOZA. - Hvala za pismo. Dajte Domače glasove še drugim v branje. Naročnina je poravnana!

Bog Vas živi in vse drage znance!

DR. ANTON STOPAR - LASPAULES. - Razveselili ste nas s pismom. Pozdrave smo izročili. Prosimo za intencije. Lepo pozdravljamo!

MELVED IVO - LIONS HEAD. - Zahvaljujemo se za Vaše zanimivo pismo.

Veseli nas, da se slovenski fantje tako lepo znajdete.

Držite skupaj! Ostanite zvesti svojim idealom. Prosimo, posredujte "Domače glasove" tudi drugim fantom. Vaši prošnji smo ustregli. Lepo pozdravljamo Vas in vse naše fante v Vaši okolici. Oglasite se še kaj in za list kaj napišite, saj znate zanimivo pisati!

PINTAR VALENTIN - MARACAY. - Hvala za zanimivo pojasnilo. Bomo uporabili. Čakamo na Vaš novi naslov. Lepe pozdrave vam in Vaši gospe. Pozdravljamo tudi znance!

KUNSTELJ IGNAC. - Hvala za pismo. Na novem mestu vam želimo blagoslovljenih uspehov. Vaši prošnji smo ustregli.

Prosimo za Vaš novi naslov. Pišite nam kaj več. To zanima tudi druge. Lepo pozdravljamo!

KRAJNC ANICA - CHELMSFORD. - Hvala za pismo. Naročilo smo oddali. Več v pismu. Bog Vas živi!

VSEM BRALCEM IN PRIJATELJEM DOMAČIH GLASOV. - Vljudno vas naprošamo, da nam pišete, kako živite in kaj delate. Vsako sporočilo naših rojakov v svetu nas zelo zanima, zanima pa to posebno vse tiste, ki so že odšli po svetu. Vaša pisma bomo objavili v Domačih glasovih. - Sporočite nam tudi, kako vam list ugaja in kaj bi še želeli, da bi v njem prinašali. - Pošljite nam naslove Vaših znancev in prijateljev, katerim želite, da bi jim pošiljali Domače glasove. - Bodite vsi iskreno pozdravljeni.